

Història

La petita esparteria va tenir els seus orígens al carrer Nou de la Bisbal. S'hi venien cordes, llibans i altres materials fets amb espart. També es feien sedassos, catifes i garbells. Més tard la botiga passa al carrer Ample de la mateixa població i s'hi continua fent la mateixa feina. La Guerra Civil no va interferir en el negoci i a la postguerra les coses van continuar com abans, malgrat que amb l'aparició dels cotxes es van deixar de fabricar alfombreres per a carruatges. Ara s'hi continua treballant l'espart.

Origen

1845.

Fundador
Esteve Llobet.
Propietari actual

Miquel Frigola i Llobet.

Treballadors
Règim familiar.

Activitat
Esparteria.

Esparteria Llobet

El petit establiment ha canviat d'emplaçament però no massa d'aspecte des que va obrir les portes, l'any 1845; Dalí hi anava a comprar espadenyes i demanava que li fessin descompte.

La Bisbal
d'Empordà

TEXT I FOTOGRAFIA: JOSEP MARIA BARTOMEU

L'any 1845, els treballs més importants a la Bisbal, a banda de la indústria ceramista i terrissaire, eren el camp i la ramaderia. Això feia que obrir un comerç dedicat a l'esparteria fos un negoci rendible, perquè l'espart era un producte natural que servia per a moltes coses, des de fabricar cordes i cabassos a fer espadenyes i cordills. Esteve Llobet, nascut a Cruïlles, va muntar amb la seva dona, aquell any, una botiga de venda de productes derivats de l'espart al carrer Nou de la Bisbal. No se'n sap res més excepte que, com que no va tenir fills, a finals de la dècada de 1890 va deixar el negoci en mans del seu nebot, Esteve Llobet i Sacot, que durant la primera dècada del segle XX va traslladar l'establiment al carrer Ample, que era el centre comercial de la localitat.

Esteve Llobet i Sacot venia cordes, llibants, escombres, cordes per a la construcció, garbells, etc. La gent benestant d'aquell temps tenia a casa seva estores d'espart per protegir els peus de la fred. Esteve Llobet les venia a la botiga i les anava a col·locar a les cases. La fabricació de les estores i altres productes es feia a fora, al carrer, perquè aleshores era costum que es treballés fora de les botigues, atès que aquestes eren petites i no hi havia prou espai. Esteve Llobet es va casar amb Consuelo Suñer i Beduà. Tots dos estaven a la botiga i mentre ella despatxava ell feia sedassos, garbells, i altres eines. També reparava i pintava persianes de fusta.

PASSAR DESAPERCEBUTS

Durant la Guerra Civil no van tenir massa problemes, tot i que els van col·lectivitzar el negoci. Com que era una botiga molt petita varen passar desapercibuts i no els controlaven gaire. A la postguerra van continuar amb la mateixa activitat amb moltes penuries ja que faltava matèria prima per treballar. Moltes vegades van haver de canviar gènere per pa i altres aliments per poder menjar.

La filla d'Esteve Llobet i Consuelo Suñer, Carme Llobet i Suñer, feia d'aprenenta de modista i, a hores lliures, ajudava al seus pares en les tasques de l'esparteria. L'any 1949 es va casar amb Miquel Frigola i Vilardell i, al

fer-se càrrec del negoci, van traslladar l'esparteria a un petit local del número 14 del carrer dels Valls, on encara hi és. Al nou emplaçament també havien de treballar el gènere i exposar-lo al carrer, com encara es fa ara. Allà s'arreglaven llibants d'espart, es venien esclops, espadenyes, coves, escombres de bruc i catifes de carro.

A finals dels anys 1950 i començament dels 1960, la proliferació dels cotxes va fer desaparèixer els carros i, amb ells, les catifes. La família Frigola-Llobet va canviar aleshores una mica l'activitat. Es van dedicar més a les persianes de corda, cortines per a les portes, cistelles de pagés, espadenyes i altres elements d'espart. Salvador Dalí i Gala ana-

ven a comprar les espadenyes a can Llobet i sempre demanaven descompte.

El fill del matrimoni, Miquel Frigola i Llobet, va entrar de molt jove a l'establiment per aprendre l'ofici i va agafar el relleu de la casa a la mort del seu pare. En aquells anys el mercat setmanal dels divendres portava molt ambient a la Bisbal. Es començava a les set del matí i durava fins al vespre. Els pagessos deixaven els cistells a la porta de l'esparteria perquè els els guardessin mentre feien encàrrecs.

Entre els anys 1980 i 1990 les coses van anar canviant, però la botiga va continuar fent la mateixa feina d'abans, tot i que amb productes més moderns. Ara també s'hi venen taps d'empolla i de bóta i, curiosament, alguns professors d'escoles porten els seus alumnes a l'esparteria perquè coneguin directament el que són les fibres naturals.

Miquel Frigola està casat amb Núria Mir i Domènec i tenen dos fills: Gerard i Meritxell. Els joves gairebé segur que no voldran seguir les passes del seu pare. S'haurà acabat una història comercial que va començar fa 162 anys amb l'espart com a protagonista.